

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 825/2022
07.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Дубравке Дамјановић, председника већа, Милене Рашић, Бате Цветковића, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Јелене Мијаиловић Николић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 149/19 од 20.12.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 114/22 од 23.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 07.09.2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Јелене Мијаиловић Николић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 149/19 од 20.12.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 114/22 од 23.02.2022. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву К 149/19 од 20.12.2021. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда којом је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци, која казна се неће извршити уколико окривљени за временски период од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом према окривљеном изречена је мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од шест месеци. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелациног суда у Београду Кж1 114/22 од 23.02.2022. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног и његовог браниоца, а пресуда Основног суда у Панчеву К 149/19 од 20.12.2021. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Јелена Мијаиловић Николић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводећи да дело за које је окривљени осуђен није кривично дело јер у диспозитиву пресуде нису описани битни елементи кривичног дела односно није описана урачунљивост окривљеног. Поред наведеног, у изреци правноснажне пресуде није наведено како гласи бланкетна норма односно члан 47. став 4. ЗОБС-а, нити је описано на који начин је окривљени прекршио баш ту одредбу закона.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости се, по налажењу Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Чланом 289. став 1. Кривичног законика је прописано да кривично дело угрожавање јавног саобраћаја врши учесник у саобраћају на путевима који се не придржава саобраћајних прописа и тиме тако угрози јавни саобраћај да доведе у опасност живот или тело људи или имовину већег обима, па услед тога код другог наступи лака телесна повреда или проузрокује имовинску штету која прелази износ од двеста хиљада динара.

Чланом 297. став 1. Кривичног законика је прописано да тешко дело против безбедности јавног саобраћаја постоји ако је услед дела из чл. 289. ст. 1. и 2, 290. ст. 1. и 2, 291. став 1. и 295. ст. 1. и 2. овог законика наступила тешка телесна повреда неког лица или имовинска штета великих размера.

Чланом 47. (који регулиште првенство пролаза) став 4. Закона о безбедности саобраћаја на путевима је прописано да при скретању улево, возач је дужан да на

раскрсници на којој првенство пролаза није регулисано на други начин пропусти возило које долазећи из супротног смера задржава правац кретања или скреће удесно (правило "левог скретања").

Из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне пресуде, и то да је окривљени АА, као учесник у јавном саобраћају, непридржавањем саобраћајних прописа из члана 47. став 4. и члана 187. став 2. и 3. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, тако угрозио јавни саобраћај и довео у опасност тело људи, услед чега је једно лице задобило тешке телесне повреде, док су три лица задобила лаке телесне повреде, тако што је, под дејством алкохола од 2,19 промила у крви, због чега је био апсолутно неспособан за безбедно управљање моторним возилом у саобраћају, у стању смањених, али не у битној мери способности да схвати значај свога дела и могућности да управља својим поступцима..., започео је скретање возилом у лево..., али није уступио првенство пролаза путничком возилу..., којим је управљао оштећени..., иако је окривљени био свестан да због тога могу наступити штетне последице и пристао је на њихово наступање..., а од удара је ошт. ББ задобио тешку телесну повреду..., ошт. ВВ ... је задобио лаку телесну повреду..., ошт. ГГ ... лаке телесне повреде..., ошт. ДД..., лаке телесне повреде..., јасно и недвосмислено произилази да је описана урачунљивост окривљеног и да је наведена бланкетна норма из члана 47. став 4. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, чија законска садржина не мора бити цитирана, као и да је описано на који начин је окривљени прекршио наведену бланкетну норму, те се по налажењу Врховног касационог суда, у описаним радњама окривљеног стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. КЗ. Стога се, по налажењу овога суда, као неосновани оцењују наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да је правноснажном пресудом на штету окривљеног учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је у осталом делу као недозвољен.

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева истиче да је побијаним пресудама повређен кривични закон из члана 439. тачка 2) ЗКП, односно да је примењен закон које се не може применити. Наиме, окривљени је осуђен да је управљао возилом под дејством алкохола и да је једно лице задобило тешку телесну повреду, иако ни једна чињеница утврђена током поступка не иде у прилог таквог закључка, јер окривљеном није узета крв на анализу, два пута у размаку од 1 сата, нити му је узет урин на анализу, па је закључак браниоца да алкохолемија код окривљеног у време саобраћајне незгоде није могла бити прецизно утврђена, јер недостају материјални докази. Поред наведеног, друга квалификаторна околност, да је оштећени ББ задобио тешке телесне повреде, по наводима захтева, не стоји из разлога што је вештак навео да је повреда коју је задобио оштећени могла накнадно да настане, али да би већ следећег дана од незгоде дошло до видног отицања и крвог подлива, а оштећени је медицинску помоћ затражио након што је прошло више од 48 сати од саобраћајне незгоде, што све указује да није утврђено да је тешка телесна повреда коју је задобио оштећени настала као последица конкретне опасности коју је изазвао осуђени, а исто важи и за повреде које

је задобила оштећена ДД. На овај начин бранилац окривљеног, иако истиче повреду закона због које је подношење захтева дозвољено, суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног, у овом делу, оценио недозвољеним.

Надаље се захтевом истиче и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводима да је суд побијане пресуде засновао на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати, јер је користио као доказ два извештаја Завода за заштиту радника МУП, РС бр.2037 од 13.07.2017. године, а које доказе је морао изузети, из разлога што је у првом наведено да је реч о „неправилно етикетираном“ узорку, а која чињеница је исправљена достављањем новог извештаја са истим датумом, потписаним од стране другог лица, са назнаком да је узорак правилно етикетиран, без да је вршена анализа узорка јер је исти чуван до 2018. године. Оваквим наводима захтева бранилац окривљеног, иако наводи повреду закона због које је подношење захтева дозвољено, суштински оспорава садржину наведеног доказа, а не његову законитост, на који начин указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

У преосталом делу захтева бранилац окривљеног наводи да није описано да ли је у односу на последицу дело извршено са умишљајем или нехатом, а којим наводима се суштински указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и неразумљиву изреку, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Јелене Мијаиловић Николић, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев у односу на повреду закона наведену у изреци одбио као неоснован, док је у осталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Дубравка Дамјановић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић